

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Bounty Trade, a. s., v likvidaci** (dříve Energo Trading Zlín, a. s.), se sídlem nám. T. G. Masaryka 1280, Zlín, zastoupený JUDr. Radkou Záhorcovou, advokátkou se sídlem Mostní 5552, Zlín, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 1. 2007, čj. 051/111084/2006-431, 43/117863/2006-431, 43/117865/2006-431, 43/117866/2006-431, 41/117867/2006-431, 43/117868/2006-431, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2007, čj. 7 Ca 86/2007 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutími ze dne 17. 1. 2007, čj. 051/111084/2006-431, 43/117863/2006-431, 43/117865/2006-431, 43/117866/2006-431, 41/117867/2006-431, 43/117868/2006-431, nevyhověl žádostem žalobce o přezkoumání rozhodnutí [§ 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“)] Finančního ředitelství v Brně ze dne 25. 5. 2006, čj. 7714/06/FŘ 150, 7713/06/FŘ 150, 7711/06/FŘ 150, 7710/06/FŘ 150, 7709/06/FŘ 150, 7708/06/FŘ 150.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 31. 7. 2007, čj. 7 Ca 86/2007 - 34, odmítl. Městský soud uzavřel, že rozhodnutí, kterým není povolen přezkum podle § 55b daňového řádu, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a nepodléhá proto soudnímu přezkumu. Domáhal-li se žalobce rovněž zrušení rozhodnutí finančního ředitelství a jim předcházejících rozhodnutí finančního úřadu, městský soud uzavřel, že se účinky usnesení o odmítnutí žaloby vztahují i na tato rozhodnutí.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení městského soudu kasační stížností z důvodu „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí a dále z důvodu, že soud nesprávně posoudil právní otázky“. Nejvyšší správní soud na tomto místě podotýká, že z podstaty věci přichází v úvahu pouze stížný důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu, jemuž stížní námitky také podřadil.

Stěžovatel namítl, že rozhodnutí o přezkoumání rozhodnutí podle § 55b daňového řádu jsou způsobilá zasáhnout do subjektivních veřejných práv stěžovatele ve smyslu § 65 s. ř. s. „To tvrzení odůvodňuje tím, že stěžovatel požádal o přezkum dle ust. § 55 b ZSDP, kterému nebylo vyhověno a tím mu bylo odepřeno právo na přístup k soudu, což je zásahem do jeho subjektivních práv.“. Dále stěžovatel uvedl, že mu „bylo odejmuto právo na soudní meritorní přezkum jeho věci“ a tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Jedná se o „formalistický způsob nazírání na dosud proběhlé řízení“, který stěžovatel považuje za porušení práva na soudní ochranu, práva na spravedlivý proces a porušení rovnosti účastníků (články 36 – 38 Listiny základních práv a svobod).

Dále stěžovatel namítl, že se žalobou domáhal zrušení všech rozhodnutí vydaných v předmětné věci, tj. i zrušení rozhodnutí finančního ředitelství a jim předcházejících rozhodnutí finančního úřadu, která jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Městský soud neodůvodnil, proč se těmito rozhodnutími nezabýval.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že z judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že rozhodnutí podle § 55b daňového řádu, jímž byla zamítnuta žádost o přezkoumání rozhodnutí, není rozhodnutím ve smyslu soudního řádu správního. Nadto žalovaný dodal, že v posuzované věci nebyla splněna žádná z podmínek § 55b odst. 1 daňového řádu. Namítl-li stěžovatel, že se domáhal rovněž zrušení rozhodnutí finančního ředitelství a finančního úřadu, konstatoval žalovaný, že stěžovatel mohl tato rozhodnutí napadnout v zákonné lhůtě žalobou. Bylo pouze jeho volbou, že tak neučinil a uplatnil pouze žádost o přezkoumání rozhodnutí podle § 55b daňového řádu.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel poměrně obecně namítl, že městský soud rozhodl formalisticky a porušil tím řadu práv stěžovatele garantovaných Listinou základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud však právnímu názoru městského soudu přitakal. Odpovídá totiž dlouhodobě ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu [srov. např. usnesení ze dne 29. 4. 2003, čj. 6 A 153/2002 - 18 (č. 14/2003 Sb. NSS), nebo rozsudek ze dne 19. 12. 2006, čj. 1 Afs 56/2004 - 114 (č. 1113/2007 Sb. NSS)], která má předobraz ve starší judikatuře Vrchního soudu v Praze [srov. např. usnesení ze dne 31. 7. 1995, čj. 6 A 30/95 - 9 (SP č. 150)], a byla podrobena i testu ústavnosti u Ústavního soudu [srov. např. usnesení

Ústavního soudu ze dne 9. 4. 1997, sp. zn. IV. ÚS 242/96, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2001, sp. zn. III. ÚS 259/2000, <http://nalus.usoud.cz>]. Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci neshledal důvodu odchytil se od citované judikatury, tím méně pak za situace, kdy stěžovatel pro tvrzení o porušení svých práv nepřinesl prakticky žádné argumenty.

Stěžovatel městskému soudu rovněž vytkl, že neodůvodnil, proč se nezabýval rozhodnutími finančního ředitelství a finančního úřadu. Nejvyšší správní soud stížní námitce nepřisvědčil. Městský soud tato rozhodnutí zmínil, jakkoliv stručně, s tím, že se účinky usnesení o odmítnutí vztahují i na ně. Závěr městského soudu je zcela správný. Jak uvedl i žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, stěžovatel mohl napadnout rozhodnutí finančního ředitelství a tím také finančního úřadu, samostatnými žalobami. Volba odpovídajícího procesního postupu byla plně na něm a v souladu se zásadou *vigilantibus iura* nemůže její důsledky přenášet na někoho jiného. Rozhodl-li se tedy stěžovatel nebrojit proti správním rozhodnutím žalobami podle § 65 odst. 1 s. ř. s., měl a mohl si být vědom, mj. s ohledem na existenci shora zmíněné ustálené judikatury, důsledků, které z jeho volby plynou. Jinými slovy, pozdější žaloba napadající rozhodnutí, kterým nebyl povolen přezkum podle § 55b daňového řádu, není prostředkem, jímž by bylo možno zpochybnit ve věci dříve vydaná rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud shledal usnesení městského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výroky o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti náležela, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu